

og Fremtid beror paa Bibelen og Folkets Opdragelse. (*Borgbjerg*: Og Republikken!). Ja, det har jeg ikke det mindste imod; det har for saa vidt mindre at sige, naar det ærede Medlem nævner Republikken; det er ikke de ydre Former, der have Betydning. Det, som denne Mand hæveder, og som ogsaa de store Reformatorer i Japan lægge Vægt paa, er, at Folk komme til at se, at det ikke er det materielle, det fremfor alt kommer an paa, men at faa Øjet op for, hvorledes Kirken, Kristendommen er nødvendig for, at Folket kan komme til at indtage den Plads i Nationernes Tal, som det ønsker. Det har ogsaa været Grunden til, at den store Revolution eller Omvæltning, der har fundet Sted i Kina, vel nok den største, som er sket i Aartusinder, er gaaet for sig uden Udgydelse af Strømme af Blod, idet den Mand, som stod i Spidsen for denne Omvæltning, modsatte sig det, som jo ellers for den kinesiske Nation er saa nærliggende, uden videre at henrette og dræbe. Jeg ønsker, det maa lykkes ved denne Lov at bidrage til, at det kristne Liv kan faa gode Betingelser at virke under herhjemme. Det er det eneste, som Lovgivningen kan gøre i den Retning. Blot Lovgivningen ikke lægger Hindringer i Vejen for et sundt og sandt Kristenlivs Udvikling, behøve vi ikke at frygte for, at denne Udvikling ikke skal finde Sted, thi det kristne Liv skal nok vise sig at kunne modstaa alle Angreb baade indfra og udefra og skal ogsaa nok vise sig at staa sig i Fremtiden. Jeg haaber, at denne Lov ikke skal lægge dette Liv Hindringer i Vejen, men tværtimod vil vise sig at være en Støtte for det kristne Livs Vækst herhjemme. Derfor vil jeg anbefale, at vi stemme for Flertallets Indstilling for at kunne faa Ro tilvejebragt paa dette Omraade, saa vi ikke vedblivende skulle kæmpe om Forstaaelsen af, hvorledes det skal være i Fremtiden, men at Arbejdet kan komme til at koncentrere sig om Livets Vækst i Stedet for kun at skulle tage Sigte paa de ydre kirkelige Forhold, som dette Lovforslag omhandler.

P. Th. Nielsen: Jeg agter at stemme for den foreliggende Flertalsindstilling til Trods for, at Lovforslaget, som det nu vil blive endelig vedtaget efter min Mening betyder endogsaa et ret betydeligt Tilbageskridt fra den tidligere Lov og fra de Regler, som senere gennem Cirkulærer have været opretholdt. Jeg havde haabet, at det skulde være lykkedes gennem Fællesudvalgets

Forhandlinger at tage det Punkt op igen og rette den Fejl, som paa et tidligere Tidspunkt af Forhandlingerne efter min Mening er begaaet ved at vedtage Lovforslagets § 25, 2det Stykke, i den Form, dette Stykke nu har. Dette Stykke lyder saaledes: „I øvrigt besættes residerende Kapellanier saavel som Kaldskapellanier og Embeder som præsteviede Medhjælpere uden Medvirkning af Menighedsraad, medmindre den kirkelige Betjening af et af flere Sogne eller Sognedistrikter bestaaende Pastorat er ordnet saaledes, at Betjeningen af et enkelt Sogn eller Distrikt væsentlig er overdraget til en fast Kapellan eller præsteviet Medhjælper, i hvilket Tilfælde Sognets eller Distriktets Menighedsraad medvirker ved Besættelsen af det paagældende Embede.“ For Fremtiden ville Menighedsraadene altsaa i alle de Sogne, hvor der er residerende Kapellaner, Kaldskapellaner eller præsteviede Medhjælpere, ikke faa Ret til at medvirke ved disse Embeders Besættelser, medens Bestemmelsen i Fjor i det af Ministeren forelagte Lovforslag var den, at Menighedsraadene havde Ret til at medvirke ved Besættelsen af residerende Kapellanier, og der var endvidere i en senere Bestemmelse fastslaaet, at for saa vidt Menighedsraadene fremsatte Begæring derom, vilde de ogsaa komme til at medvirke ved Besættelsen af Kaldskapellanier og ved Besættelsen af Embeder som præsteviede Medhjælpere. Det er altsaa ikke den højtærede Kultusminister, der har ønsket det saaledes, som det nu vil blive vedtaget. Men det er desværre hele dette Tings Udvalgs Skyld, at det er blevet saaledes, idet Bestemmelsen ved anden Behandling i Fjor blev ændret efter Indstilling af det samlede Folketingsudvalg. Jeg beklager meget, at det er sket. Man vil maaske sige, at det ikke er saa mange Embeder, det drejer sig om, men jeg tror, at man har overset, at det netop er disse Embeder, i hvilke der skiftes meget tit. Medens en Præst ofte sidder i 20—30—40 Aar i et stort Embede, er Forholdet det, at i disse Kaldskapellanier o. s. v., som er meget smaa Embeder, sidde Præsterne meget kort og skifte ofte med 4—5—6 Aars Mellemlum.

Denne Bestemmelse er efter min Mening meget uheldig, og den vil blive modtaget, derom føler jeg mig overbevist, med stor Beklagelse i alle de Kredse, i hvilke man hidtil har haft Ret til at medvirke ved Besættelsen. Jeg ser nok, at der er skabt en lille Ventil, idet der staaer, at hvor den kirkelige Betjening af et af